

Najbolje mu jo bomo poplačali, če smo mu zvesto vdani in živimo točno po postavah, ki nam jih daje v naš blagor in v svojo čast.

Vsak v svojem delokrogu izpolnujmo svoje dolžnosti in dajmo Bogu, kar je božjega, cesarju pa, kar je cesarjevega! S tem bomo množili svojo srečo in moč mile domovine ter delali njenemu skrbnemu gospodarju največje veselje. — Zvesti in vdani njemu in njegovemu rodu bodimo in ob tej slovesni priliki prosimo vsegamogočnega Stvarnika, da naj ga vodi po potih sreče in ga ohrani do skrajnih mej človeškega življenja! Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja! Živio! Živio! Živio!

Vrabec in papiga.

Spisal *Polenčan*.

enca košate lipe je padala na okno prvega nadstropja bogato okrašene hiše. Ne daleč od nje pa je pobirala jata vrabcev raztrosena zrna. Hipoma se zasliši glas papige, ki je tičala v široki kletki na oknu. Eden vrabcev zagleda njeno raznobarno perje in sfrči na lipo občudovat lepega ptiča. V prvem trenutku ne more spraviti zaradi začudenja nobenega glasu iz grla, končno pa reče: „Kako lep ptič si vendar ti! Vse mesto te občuduje iz bližnjega drevoreda! Ko bi vendar jaz mogel biti deležen vsega tega!“

Papiga ga pa žalostna zavrne: „Kaj mi pomaga lepa obleka, ko vendar nisem svobodna in ne živim v svoji topli domovini? Kako zavidam tebe, svobodni vrabec!“

Vrabec ji pa reče: „Čemu si želiš svobode? Tvoje domovje je sicer kletka; toda ni ti treba skrbeti za vsakdanji živež. V tvoji domovini ni zime, to vem, toda mene hoče umoriti pozimi mraz in takrat se spomnim ptičev, ki so v toplih sobanah ter jih imenujem srečne.“

V tem prileti lišček, in vrabec mu razodene ves pogovor; ta pa reče glasno, da je lahko slišala tudi papiga: „Vsak bodi zadovoljen s tem, kar je in kar ima!“

